

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 176/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], proti postupu Krajského súdu v Bratislave „v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Ntt-T-62/02 vydaním súhlasu z 10. januára 2002 a súhlasu z 21. januára 2002 na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností“ a proti postupu Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK-2Tš 17/2005 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 21. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), resp. práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) „v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Ntt-T-62/02 vydaním súhlasu z 10. januára 2002 a súhlasu z 21. januára 2002 na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností“ a namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) dohovoru postupom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK-2Tš 17/2005.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa odboru vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, oddelenia vyšetrovania Banská Bystrica, sekcie justičnej polície Policajného zboru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ČVS: VKE-2/ÚV-OVOZTČ-BB-2002 zo 6. decembra 2002 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa“) bolo sťažovateľovi, ako aj ďalším osobám vznesenie obvinenie zo spáchania trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s trestným činom lúpeže podľa § 234 ods. 1, 2 písm. b), ods. 3 Trestného zákona a trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, 3 Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že sťažovateľ spolu s ďalšími osobami „ako členovia zločineckej skupiny, ktorú začiatkom roku 2000 založil [REDAKOVANÉ], nar... naposledy bytom... za účelom páchania rôznej trestnej činnosti, ktorá pôsobila na území celej SR, po získaní informácie, že v rodinnom dome v [REDAKOVANÉ] č... majiteľa [REDAKOVANÉ], nar... sa nachádza väčšia suma peňazí na hotovosti, kde [REDAKOVANÉ] zabezpečil plánok uvedeného rodinného domu, do ktorého dňa 5.2.2002 v čase asi o 20.50 hod. [REDAKOVANÉ] spoločne s [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v čiernom oblečení s kuklami na hlavách a baseballovými palicami vnikli po vytlačení vchodovej uzamknutej brány vedúcej do rodinného domu, vošli do kuchyne cez neuzamknuté dvere a tu za použitia vulgárnych nadávok, hrozby usmrtenia jeden z páchatel'ov napadol [REDAKOVANÉ], nar... a to tak, že ju baseballovou palicou udieral do oblasti hlavy a chrbta, potom ju prinesenou lepiacou páskou poviaval a takto požadovali od nej peniaze, o ktorých vedeli, že ich rodina získala predajom bytu, zároveň jej manžela [REDAKOVANÉ], nar... ďalší z páchatel'ov počas vymáhania peňazí udrel v obývačke rodinného domu baseballovou palicou po hlave, čím mu spôsobil zranenie a to drobné exkorácie kože vo vlasovej časti hlavy, krvácanie, závraty s bolesťami hlavy s dĺžkou a liečenia najmenej 7 dní, pri tomto ďalší páchatelia prehľadali dve obývacie miestnosti na poschodí rodinného domu, odkiaľ z obývacej steny odcudzil igelitovú tašku s obsahom najmenej 3.560.000.- Sk a z domu všetci spoločne odišli na neznáme miesto.“

V odôvodnení predmetného uznesenia vyšetrovateľa je o. i. uvedené: „Vykonaním odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky na základe žiadosti OOTČ Bratislava so súhlasom Krajského súdu v Bratislave a ich následným vyhodnotením bolo zistené, že na spáchaní uvedeného trestného činu sa podieľali [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a ďalšie nestotožnené osoby, ktorí sa dozvedeli o väčšom finančnej hotovosti v dome [REDAKOVANÉ]. Následne po zabezpečení plánu domu sa na vykonanie trestného činu pripravili a dňa 5.2.2002 aj vnikli do domu, kde po prehľadaní domu odcudzili finančnú hotovosť vo výške najmenej 3.560.000.-Sk.“

Rozsudkom Špeciálneho súdu (ďalej len „špeciálny súd“) č. k. PK-2Tš 17/2005 zo 17. septembra 2007 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, 2 písm. a) a b), ods. 3 Trestného zákona a zo spáchania trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, 3 Trestného zákona, za čo mu špeciálny súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov.

V celom trestnom konaní sa proti sťažovateľovi konalo ako proti ušlému. Sťažovateľ bol zadržaný až v roku 2014 vo Francúzsku. Po vydaní sťažovateľa do Slovenskej republiky sťažovateľ

proti predmetnému rozsudku špeciálneho súdu podal „*nejeden mimoriadny opravný prostriedok, pretože som nevinný, všetky boli odmietnuté*“.

Dňa 28. mája 2020 špecializovaný súd, ktorý prebral agendu špeciálneho súdu, sťažovateľovi umožnil nahliadnuť do utajovaných príloh k trestnému spisu sp. zn. PK-2Tš 17/2005. V utajovanej prílohe sa o. i. nachádzal úradný záznam, z ktorého vyplýva, že na základe súhlasu krajského súdu (bez bližšieho uvedenia príslušnej spisovej značky) z 10. januára 2002 vykonal odbor operatívnej techniky v Bratislave záznam telekomunikačnej stanice, ktorej užívateľom bol [REDAKOVANÉ]. Nachádzal sa tam aj úradný záznam, z ktorého vyplýva, že na základe súhlasu krajského súdu č. k. 6 Ntt-T-62/02 z 21. januára 2002 vykonal už uvedený odbor operatívnej techniky záznam telekomunikačnej stanice, ktorej užívateľom bol [REDAKOVANÉ]. Samotné predmetné súhlasy krajského súdu so záznamom a s odpočúvaním telekomunikačnej činnosti sa v utajenej prílohe nenachádzali, keďže podľa vyjadrenia tajomníčky senátu boli skartované z dôvodu uplynutia desaťročnej lehoty na ich skartáciu.

Dňa 24. júna 2020 sťažovateľ špecializovanému súdu adresoval žiadosť o podanie informácie týkajúcej sa predmetných súhlasov krajského súdu so záznamom a s odpočúvaním telekomunikačnej činnosti, na ktorú mu predseda špecializovaného súdu odpovedal prípisom z 2. júla 2020, v ktorom sťažovateľa informoval, že sťažovateľovi bol predložený kompletný spisový materiál v rozsahu, v akom je stále vedený na špecializovanom súde pod sp. zn. PK-2Tš 17/2005, pričom jeho obsah bol redukovaný v zmysle zákonných postupov.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom uvádza, že na základe napadnutých súhlasov krajského súdu boli zaznamenané a vyhotovené prepisy telefonických hovorov, ktoré boli rozhodujúcimi dôkazmi, o ktoré sa opieral výrok predmetného rozsudku špeciálneho súdu o uznaní sťažovateľa za vinného. Keďže sa proti sťažovateľovi konalo ako proti ušlému, nemal príležitosť vyhodnotiť, či odpočúvanie realizované na základe napadnutých súhlasov krajského súdu bolo legálne, legitímne a proporcionálne. Podľa názoru sťažovateľa neboli splnené zákonné podmienky na skartovanie napadnutých súhlasov krajského súdu, keďže špecializovaný súd mohol predpokladať ich napadnutie mimoriadnymi opravnými prostriedkami. Podľa názoru sťažovateľa špecializovaný súd tým, že v rozpore so zákonom skartoval napadnuté súhlasy krajského súdu, porušil právo sťažovateľa na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, ako aj právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na to, že napadnuté súhlasy krajského súdu sa v predmetnej utajenej prílohe nenachádzali, je podľa názoru sťažovateľa potrebné vychádzať z toho, že napadnuté súhlasy krajského súdu sú nepreskúmateľné, čo zakladá porušenie sťažovateľovho práva na ochranu súkromia podľa čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy, resp. podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že krajský súd „*vkonaní vedenom pod sp. zn. 6 Ntt-T-62/02 vydaním súhlasu z 10. januára 2002 a súhlasu z 21. januára 2002 na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností*“ porušil základné práva sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a práva sťažovateľa podľa čl. 8 ods. 1 a 2

dohovoru, špecializovaný súd v konaní vedenom pod sp. zn. PK-2Tš 17/2005 porušil základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) dohovoru, prikázal krajskému súdu, aby sťažovateľovi vyplatil primerané finančné zadostučinenie v sume 5 000 eur, ako aj prikázal špecializovanému súdu, aby sťažovateľovi vyplatil primerané finančné zadostučinenie v sume 5 000 eur.

5. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie v konaní o jeho ústavnej sťažnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na ochranu súkromia podľa čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy, resp. podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, ku ktorému podľa názoru sťažovateľa malo dôjsť tým, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Ntt-T-62/02 vydal súhlas z 10. januára 2002 a súhlas z 21. januára 2002 na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností, a namietané porušenie základného práva sťažovateľa na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, ako aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému podľa názoru sťažovateľa malo dôjsť tým, že špecializovaný súd nezákonne skartoval napadnuté súhlasy krajského súdu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo také zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

10. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutými súhlasmi krajského súdu:

11. Ústavný súd v úvode pripomína, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je v konkrétnom prípade založená na základe princípu subsidiarity. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa mohol domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto ústavnú sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (ak tento prostriedok využil) alebo z dôvodu neprípustnosti (ak tento prostriedok nevyužil). Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu po zistení nedostatku právomoci v konaní pred ústavným súdom už nie je potrebné skúmať, či sú alebo nie sú splnené ďalšie procesné podmienky. Tomuto postupu totiž bráni zistený nedostatok neodstrániteľnej procesnej prekážky spočívajúci v nedostatku právomoci ústavného súdu.

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že v celom predmetnom trestnom konaní sa proti sťažovateľovi konalo ako proti ušlému. V zmysle vtedy účinnej procesnej normy [§ 304 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov] pritom platilo, že obvinený musel mať v tomto konaní vždy obhajcu, ktorý má rovnaké práva ako obvinený.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané súhlasy krajského súdu, ich existencia je zrejmä už z predmetného uznesenia vyšetrovateľa zo 6. decembra 2002, ktorým bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, a teda ustanovený obhajca sťažovateľa mohol prvýkrát spochybníť legálnosť týchto súhlasov krajského súdu (a na základe nich získaných dôkazov) už hneď v rámci sťažnosti proti predmetnému uzneseniu o vznesení obvinenia sťažovateľovi. Následne mohol ustanovený obhajca sťažovateľa spochybníť legálnosť týchto súhlasov krajského súdu v samotnom konaní pred špeciálnym súdom, prípadne využiť aj opravné prostriedky (odvolanie a dovolanie) v trestnom konaní.

Navyše po tom, ako bol sťažovateľ v roku 2014 zadržaný vo Francúzsku a odovzdaný Slovenskej republike na výkon trestu odňatia slobody, sťažovateľ mal v zmysle § 362 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) právo podať návrh na opätovné prejednanie svojej veci súdom v jeho prítomnosti, ak sa domnieval, že v jeho prípade neboli splnené podmienky na konanie proti ušlému. Sťažovateľ pritom v ústavnej sťažnosti sám uvádza, že proti predmetnému rozsudku špeciálneho súdu podal „*nejeden mimoriadny opravný prostriedok, pretože som nevinný, všetky boli odmietnuté*“. Ústavný súd v tejto súvislosti pre úplnosť uvádza, že z konania vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 139/2018 (uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 139/2018 z 27. marca 2018) je mu známe, že sťažovateľ sa aj skutočne domáhal opätovného prejednávania veci v jeho prítomnosti, avšak tento návrh sťažovateľa bol uznesením špecializovaného súdu č. k. PK-2 Tš 17/2005 z 30. apríla 2015 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Tost 17/2015 z 30. júna 2015 zamietnutý. Sťažovateľ taktiež v predmetnej trestnej veci podal aj dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením č. k. 1 TdoV 11/2016 z 29. marca 2017 podľa § 382 písm. a) Trestného poriadku odmietol ako podané oneskorene.

13. Ústavný súd vo vzťahu k napadnutým súhlasom krajského súdu konštatuje, že sťažovateľ mal (predovšetkým prostredníctvom ustanoveného obhajcu majúceho rovnaké práva ako sťažovateľ) k dispozícii viaceré právne prostriedky na ochranu svojich základných práv (ktoré aj využil), čo vylučuje právomoc ústavného súdu, keďže ústavnému súdu prislúcha právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody len za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje ochranu.

14. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti napadnutým súhlasom krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom špecializovaného súdu:

15. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. 59/2019).

16. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie označených práv, ku ktorému podľa názoru sťažovateľa malo dôjsť tým, že špecializovaný súd nezákonne skartoval napadnuté súhlasy krajského súdu, ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nekonkretizoval žiadne ustanovenie právneho poriadku Slovenskej republiky, ktoré by špecializovaný súd skartáciou predmetných súhlasov krajského súdu zjavne porušil alebo neprípustne „obišiel“.

Vzhľadom na okolnosti veci sa pritom nemožno stotožniť ani so všeobecnou (a nemajúcou oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky) argumentáciou sťažovateľa, v zmysle ktorej nesplnenie zákonných podmienok na skartovanie napadnutých súhlasov krajského súdu spočíva o. i. v tom, že špecializovaný súd mohol predpokladať ich napadnutie mimoriadnymi opravnými prostriedkami. Ako už totiž bolo v časti III.1 odôvodnenia tohto uznesenia uvedené, sťažovateľov návrh na prejednanie veci v jeho prítomnosti bol už v roku 2015 právoplatne zamietnutý a taktiež dovolanie sťažovateľa v predmetnej trestnej veci bolo už v roku 2017 právoplatne odmietnuté ako oneskorene podané. Sťažovateľ zároveň v ústavnej sťažnosti ani netvrdí, že by mu skartácia predmetných súhlasov krajského súdu bránila úspešne využiť iný opravný prostriedok.

Sťažovateľ zároveň v ústavnej sťažnosti ani netvrdí, že by boli skartované samotné dôkazy (prepisy telefonických hovorov), ktoré boli získané na základe predmetných súhlasov krajského súdu, ktoré podľa tvrdenia sťažovateľa boli rozhodujúcimi pri uznaní sťažovateľa za vinného.

Navyše sťažovateľ na podporu svojej argumentácie v ústavnej sťažnosti ani neuvádza, že by niektorý zo spoluobžalovaných v predmetnom trestnom konaní (prípadne následne ústavnou sťažnosťou alebo sťažnosťou adresovanou Európskemu súdu pre ľudské práva) úspešne namietal nelegálnosť predmetných súhlasov krajského súdu.

Sťažovateľova argumentácia je fakticky len v rovine podozrení, dohadov a hypotéz, pričom sťažovateľ žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil, resp. nevyvrátil oprávnenosť skartácie predmetných súhlasov krajského súdu, resp. záver predsedu špecializovaného súdu, že obsah predmetného trestného spisu bol redukovaný v zmysle zákonných postupov.

17. S prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty v rámci predbežného prerokovania ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutý postup špecializovaného súdu nesignalizuje možnosť porušenia označených práv sťažovateľa, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom špecializovaného súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

18. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

19. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadá, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

20. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2021

Peter Molnár
predseda senátu